A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített harmadik tanács)

2025. október 8.*

„Energia – A villamos energia belső piaca – A villamos energia kiegyenlítő szabályozására vonatkozó iránymutatás – Az (EU) 2017/2195 rendelet 1. cikke – A kiegyenlítetlenségnettósítási eljárás európai platformja – A svájci átvitelirendszer-üzemeltető részvételének hiánya – Az ACER határozata a platform bevezetési keretelveinek módosításáról – Az ACER fellebbezési tanácsához benyújtott fellebbezés – A jogorvoslat különös feltételei és részletszabályai – Az (EU) 2019/942 rendelet 28. cikke – A fellebbezési tanács előtti eljárásbeli jogképesség hiánya miatti elfogadhatatlanság – Közvetlen és személyében való érintettség”

A T-556/23. sz. ügyben,

a **Swissgrid AG** (székhelye: Aarau [Svájc], képviselik: P. De Baere, P. L’Ecluse, K. T’Syen, V. Lefever és V. Ion ügyvédek)

felperes

az **Energiaszabályozók Európai Uniós Együttműködési Ügynöksége (ACER)** (képviselik: P. Martinet és E. Tremmel, meghatalmazotti minőségben, segítőik: B. Creve és T. Kölsch ügyvédek)

alperes ellen,

támogatja:

az **Európai Bizottság** (képviselik: O. Beynet, T. Scharf, B. De Meester és C. Hödlmayr, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített harmadik tanács),

a tanácskozások során tagjai: P. Škvařilová-Pelzl elnök, I. Nõmm (előadó), G. Steinfatt, D. Kukovec és R. Meyer bírák,

hivatalvezető: I. Kurme tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2025. március 12-i tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: angol.

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az EUMSZ 263. cikken alapuló keresetében a felperes Swissgrid AG az Energiaszabályozók Európai Uniós Együttműködési Ügynöksége (ACER) fellebbezési tanácsa által 2023. június 29-én hozott, az ACER 2022. szeptember 30-i 16/2022 határozatával szembeni fellebbezést mint elfogadhatatlant elutasító A-009–2022. sz. határozat (a továbbiakban: megtámadott határozat) megsemmisítését kéri.

A jogvita előzményei

2 A felperes egy svájci jog szerinti részvénytársaság, amely Svájcban a villamosenergia-átviteli rendszer kizárólagos üzemeltetője (a továbbiakban: TSO).

3 A felperes 2012 óta részt vett az International Grid Control Cooperationben (IGCC), amely a TSO-k közötti együttműködési struktúra, és célja a frekvencia-helyreállítási tartalékok automatizált kezelésének kiegyenlítetlenségnettósítási eljárás révén történő optimalizálása. 2016 -ban tizenegy TSO, köztük a felperes kötötte meg egymással az IGCC-ről szóló többoldalú megállapodást, amely az együttműködésük szabályait rögzítette.

4 A villamos energia határokon keresztül történő kereskedelme esetén alkalmazandó hálózati hozzáférési feltételekről és az 1228/2003/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. július 13-i 714/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2009. L 211., 15. o.) alapján az Európai Bizottság elfogadta a villamos energia kiegyenlítő szabályozására vonatkozó iránymutatás létrehozásáról szóló, 2017. november 23-i (EU) 2017/2195 rendeletet (HL 2017. L 312., 6. o.), amely rögzíti, hogy közös európai platformokat kell létrehozni az egyensúlyhiányok ellentételezési folyamatának végrehajtására, valamint a frekvencia-helyreállítási és -helyettesítő tartalékokból származó kiegyenlítő szabályozási energia cseréjére vonatkozó feltételek teljesítésére, és különösen annak 22. cikkében előírja a kiegyenlítetlenségnettósítási eljárás európai platformjának létrehozását.

5 2019 decemberében az IGCC-ről szóló többoldalú megállapodásban részes TSO-k, köztük a felperes, együttműködési megállapodást kötöttek az IGCC-ről (a továbbiakban: az IGCC-re vonatkozó együttműködési megállapodás), amely e többoldalú megállapodás helyébe lépett. Az együttműködési megállapodás a kiegyenlítési platformokra vonatkozó, valamennyi platformra kiterjedő fő megállapodás (a továbbiakban: az alapmegállapodás) hatálya alá tartozik, amely 2020. július 1-jén lépett hatályba.

6 2020. június 24-én az ACER elfogadta a kiegyenlítetlenségnettósítási eljárás európai platformjának (imbalance netting process, a továbbiakban: IN platform) létrehozásáról szóló 13/2020 határozatot, amely mellékletként tartalmazza az említett platform bevezetési keretelveit (a továbbiakban: bevezetési keretelvek).

7 A bevezetési keretelvek 2. cikke (1) bekezdésének j) pontja a „tag TSO” fogalmát úgy határozta meg, mint „minden olyan TSO, amely csatlakozott az IN platformhoz, beleértve a különböző tagállamok vagy harmadik országok több TSO-ja által üzemeltetett [teljesítmény-frekvencia szabályozási] területek TSO-it is”, a 2. cikke (1) bekezdésének l) pontja pedig úgy határozza meg a

„részt vevő TSO-k” fogalmát, mint „minden olyan TSO, amely az IN platformot használja a kiegyenlítő szabályozási energia tervezett kereskedelmében a kiegyenlítetlenségnettósítási eljárás megvalósítására”.

8 A bevezetési keretelvek 2. cikke (1) bekezdésének f) pontja kimondta, hogy az IGCC „bevezetési projekt, amely az IN platform felé vezet”, 5. cikkének (2) bekezdése pedig azt írta elő, hogy „minden tag TSO megállapodik abban, hogy az IGCC funkcióihoz szükséges valamennyi kiigazítást [a bevezetési keretelvekkel] összhangban hajtják végre […]”. A bevezetési keretelvek 5. cikkének (3) bekezdése szerint az IN platform működőképessé tételére vonatkozó kötelezettség teljesítése érdekében a tag TSO-k „létrehoz[t]ák az IN platformot, amely [a bevezetési keretelvek] jóváhagyását követően IN platformmá átalakít[ott] IGCC végrehajtási tervén alapult”.

9 2022. március 31-én a bevezetési keretelvek 10. cikkének (2) bekezdése alapján a Villamosenergia-piaci Átvitelirendszer-üzemeltetők Európai Hálózata (a továbbiakban: ENTSO-E) javaslatot tett az ACER-nek e bevezetési keretelvek módosítására az abban meghatározott feladatokat ellátó jogalanyok kijelölése tekintetében.

10 2022. szeptember 30-án az ACER elfogadta a bevezetési keretelvek módosításáról szóló 16/2022 határozatot. E határozat I. melléklete 1. cikkének b) pontja módosította a bevezetési keretelvek 2. cikke (1) bekezdésének j) pontjában szereplő „tag TSO” fogalommeghatározást annak érdekében, hogy az immár „minden olyan TSO[-ra vonatkozik], amelyre a [2017/2195] rendelet alkalmazandó, és amely csatlakozott az IN platformhoz, beleértve a több TSO-val rendelkező [teljesítmény-frekvencia szabályozási] területekről származó TSO-kat is”.

11 2022. november 30-án a felperes fellebbezést nyújtott be e határozattal szemben az ACER fellebbezési tanácsához.

12 A megtámadott határozatban a fellebbezési tanács megállapította, hogy a 16/2022 határozat nem minősül olyan jogi aktusnak, amely érintheti a felperes jogi helyzetét, így nem kell tovább vizsgálni, hogy őt az említett határozat az Energiaszabályozók Európai Uniós Együttműködési Ügynökségének létrehozásáról szóló, 2019. június 5-i (EU) 2019/942 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2019. L 158., 22. o.) 28. cikkének (1) bekezdése értelmében közvetlenül és személyében érinti-e, következésképpen a fellebbezését mint elfogadhatatlant elutasította. Közelebbről, a fellebbezési tanács:

– emlékeztetett arra, hogy a 2019/942 rendelet 28. cikkének (1) bekezdése szerinti fellebbezések elfogadhatóságát az EUMSZ 263. cikkre vonatkozó ítélkezési gyakorlat fényében kell megvizsgálni, és ebből azt a következtetést vonta le, hogy meg kell vizsgálni, hogy a 16/2022 határozat olyan kötelező joghatásokat váltott-e ki, amelyek érinthetik a felperes érdekeit, jelentősen módosítva annak jogi helyzetét;

– megállapította, hogy a 2017/2195 rendeletből az következik, hogy csak az uniós jog hatálya alá tartozó TSO-k vehettek részt a hatálya alá tartozó platformokban (a svájci TSO-k kivételével, és kizárólag a kiegyenlítő szabályozási energiával kapcsolatos szabványos termékek cseréjére szolgáló európai platformok tekintetében, és amennyiben a Bizottság az említett rendelet 1. cikkének (7) bekezdése alapján ilyen értelmű határozatot fogadott el);

– úgy ítélte meg, hogy az a körülmény, hogy a 2017/2195 rendelet 1. cikkének (7) bekezdésében előírt eljárás kizárólag Svájcnak a kiegyenlítő szabályozási energiával kapcsolatos szabványos termékek cseréjére szolgáló európai platformokban való részvételére vonatkozott, nem pedig

az IN platformra, megerősíti azt a következtetést, amely szerint a részvétel csak az uniós jog hatálya alá tartozó TSO-k számára volt nyitva;

– a fentiekből azt a következtetést vonja le, hogy a 16/2022 határozat a 2017/2195 rendelet végrehajtására korlátozódott, és hogy a felperes jogi helyzetét nem az említett határozat, hanem a 2017/2195 rendelet szabályozta;

– hangsúlyozta, hogy a 2017/2195 rendelet 2017. december 18. óta volt alkalmazandó, és hogy annak 1. cikkét nem módosították, és megállapította, hogy a felperes a 13/2020 és a 16/2022 határozat hatálya alatt azonos jogi helyzetben volt, így az utóbbi nem változtatta meg a felperes jogi helyzetét;

– kiemelte, hogy a felperes nem szerepelt a 13/2020 határozat címzettjei között, így nem állapítható meg, hogy a 16/2022 határozat következtében elveszítette az IN platformon fennálló tagságát, ami őt közvetlenül és személyében érinthette volna őt;

– megállapította, hogy a felperes platformprojektekben vagy szerződéses megállapodásokban való múltbeli részvételére nem lehet oly módon hivatkozni, amely megkérdőjelezi a 2017/2195 rendelet rendelkezéseinek értelmezését.

A felek kérelmei

13 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– az ACER-t kötelezze a költségek viselésére.

14 Az ACER azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

15 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

16 Keresete alátámasztása érdekében a felperes három jogalapra hivatkozik.

17 Az első jogalap a 2017/2195 rendelet értelmezése során elkövetett téves jogalkalmazáson alapul. A felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács tévesen állapította meg, hogy e rendelet kizárta az IN platformon való részvételét.

18 A második jogalap a 2019/942 rendelet 28. cikke (1) bekezdésének a jelen ügy körülményeire történő alkalmazása során elkövetett mérlegelési hibán alapul. A felperes arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács tévesen állapította meg, hogy a 16/2022 határozattal szembeni fellebbezés elfogadhatatlan.

19 Másodlagosan előterjesztett harmadik jogalapjával a felperes az EUMSZ 277. cikk alapján jogellenességi kifogást hoz fel a 2017/2195 rendelettel szemben arra az esetre, ha azt úgy kellene értelmezni, hogy az megtiltja a felperes részvételét az IN platformon.

A 2017/2195 rendelet értelmezése során megvalósuló téves jogalkalmazásra alapított első jogalapról

20 A felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat azon indoka, hogy a 2017/2195 rendelet kizárja Svájc részvételét az IN platformon, téves jogalkalmazáson alapul. E jogalap első részében arra hivatkozik, hogy ez a következtetés a 2017/2195 rendelet téves értelmezéséből ered. A második részben különösen a 2017/2195 rendelet 1. cikke (6) és (7) bekezdésének értelmezését vitatja.

21 A Bizottság és az ACER úgy véli, hogy a megtámadott határozat ezen indokát nem érinti téves jogalkalmazás.

22 A jelen jogalap együttesen vizsgálandó két része annak ellenőrzését foglalja magában, hogy a fellebbezési tanács helyesen állapította-e meg, hogy a 2017/2195 rendeletnek az e rendelet tárgyára és hatályára vonatkozó 1. cikke kizárja a felperesnek az említett rendelet 22. cikkében említett IN platformon való részvételét.

23 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez nemcsak annak szövegét, hanem annak szövegkörnyezetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek az részét képezi (lásd: 2024. március 14-i VR Bank Ravensburg-Weingarten ítélet, C-536/22, EU:C:2024:234, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

24 Meg kell jegyezni, hogy a 2017/2195 rendelet 1. cikkének (2) bekezdése pontosítja, hogy „Ez a rendelet az [TSO-kra], [a DSO-kra], beleértve a zárt elosztórendszerek üzemeltetőit is, a szabályozó hatóságokra, az [ACER-re], [az ENTSO-E-re], valamint a kötelezettségekkel megbízott vagy azokkal felruházott harmadik felekre és egyéb piaci szereplőkre vonatkozik”.

25 Ami a 2017/2195 rendelet 1. cikkének (6) bekezdését illeti, az pontosítja, hogy „[a] kiegyenlítő szabályozási energiával kapcsolatos szabványos termékek cseréjének európai platformja azzal a feltétellel válhat nyitottá a Svájcban működő TSO-k számára, ha a szóban forgó ország hatályos nemzeti joga megvalósítja az uniós villamosenergia-piaci jogszabályok főbb rendelkezéseit, és amennyiben létezik a villamosenergia-ipari együttműködésről szóló kormányközi megállapodás az Unió és Svájc között, vagy ha Svájc kizárása nem menetrendezett Svájcon keresztüli fizikai teljesítmény áramláshoz vezetne, veszélyeztetve a régió rendszerbiztonságát”.

26 Végül a 2017/2195 rendelet 1. cikkének (7) bekezdése értelmében:

„A (6) bekezdés szerinti feltételektől függően a 4. cikk (3) bekezdésében meghatározott eljárás figyelembevételével az [ACER] és valamennyi TSO véleménye alapján a Bizottság határoz Svájc részvételéről a kiegyenlítő szabályozási energiával kapcsolatos szabványos termékek cseréjének

európai platformján. A svájci TSO-k jogai és kötelezettségei összhangban állnak az Unióban működő TSO-k jogaival és kötelezettségeivel, lehetővé téve az uniós szintű kiegyenlítő szabályozási piac zavartalan működését, valamint az egyenlő feltételek megteremtését valamennyi érintett esetében.”

27 A 2017/2195 rendelet szó szerinti és rendszertani értelmezését illetően meg kell állapítani, hogy bár e rendelet 1. cikkének (2) bekezdése nem utal kifejezetten kizárólag az uniós TSO-kra, az említett rendelet 1. cikkének (6) és (7) bekezdése meghatározza azokat az eseteket és részletszabályokat, amelyek mellett a svájci TSO-k bizottsági határozat alapján részt vehetnek az említett rendeletben előírt bizonyos platformokon.

28 Márpedig a Bizottság számára elismert azon lehetőség fennállása, hogy egyes platformokon a svájci TSO-k csak bizonyos feltételek mellett való részvételét fogadja el, kizárólag kivételként értelmezhető, amely az Unión kívüli TSO-k 2017/2195 rendeletben előírt platformokon, köztük a 22. cikkben említett IN platformon való részvételét is magában foglaló elvi szabály hiányára utal.

29 Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy ezt a következtetést megerősíti a 2017/2195 rendelet teleologikus értelmezése, mivel az (1) és (10) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy e rendelet a teljesen működőképes és összekapcsolt belső energiapiac létrehozására irányul.

30 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a Bizottság szándéka szerint méltányos szabályok vonatkoznak a platformokon részt vevő TSO-kra. E célkitűzés kifejezése a 2017/2195 rendelet (8) preambulumbekezdésében szerepel, amely szerint „A kiegyenlítő szabályozásra vonatkozó feltételek […] biztosítják a piaci szereplők […] közötti egyenlő versenyfeltételeken alapuló megfelelő versenyt”. Ez a célkitűzés megjelenik a 2017/2195 rendelet 19. cikke (3) bekezdésének d) pontjában, 20. cikke (3) bekezdésének d) pontjában, 21. cikke (3) bekezdésének d) pontjában és 22. cikke (3) bekezdésének d) pontjában is, amelyek szerint a különböző platformokra vonatkozó szabályok „a megkülönböztetésmentesség elv[én] és annak biztosítás[án alapulnak], hogy valamennyi TSO tag egyenlő bánásmódban részesül[jön], és egyik sem élvez[zen] indokolatlan gazdasági előnyöket az európai platform funkcióinak használata során”.

31 Márpedig, amint azt a Bíróságnak már volt alkalma hangsúlyozni, a Svájci Államszövetség azzal, hogy elutasította az Európai Gazdasági Térségről (EGT) szóló megállapodást, nem csatlakozott a tagjai közötti közös szabályokon alapuló egységes piaccal integrált gazdasági egység projektjéhez, hanem inkább az Unióval és tagállamaival bizonyos területeken kötendő kétoldalú megállapodások útját részesítette előnyben. Ennélfogva a Svájci Államszövetség nem csatlakozott az Unió belső piacához (2009. november 12-i Grimme ítélet, C-351/08, EU:C:2009:697, 27. pont; 2013. március 7-i Svájc kontra Bizottság ítélet, C-547/10 P, EU:C:2013:139, 78. és 79. pont).

32 Mivel következésképpen a svájci TSO-kra nem ugyanazok a szabályok vonatkoznak, mint amelyek az uniós tagállamok TSO-ira alkalmazandók, a 2017/2195 rendeletben előirányzott platformokon való részvételből való kizárásuk – egy továbbra is lehetséges alternatív kétoldalú megállapodás sérelme nélkül – teljes mértékben igazolt az említett rendelet által követett célra tekintettel.

33 Ebből következik, hogy a fellebbezési tanács nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott határozat (52)–(57) preambulumbekezdésében jelezte, hogy a svájci TSO-k részvétele a 2017/2195 rendelet 1. cikkének (6) és (7) bekezdésében említett eseteken kívül kizárt.

34 A felperes érvei nem cáfolják e következtetést.

35 Ami többek között a villamos energia belső piacáról szóló, 2019. június 5-i (EU) 2019/943 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2019. L 158., 54. o.) (70) preambulumbekezdését illeti, meg kell állapítani, hogy az a tagállamok, az Energiaközösség szerződő felei és más olyan harmadik országok közötti szoros együttműködés fontosságának hangsúlyozására szorítkozik, amelyek az említett rendeletet alkalmazzák, vagy amelyek a kontinentális Európa szinkronterületének részét képezik.

36 Márpedig nincs ellentmondás egyrészt a jogalkotó azon szándékának kinyilvánítása, hogy a nemzetközi együttműködést előmozdítsa, másrészt pedig azon tény között, hogy a 2017/2195 rendelet 1. cikke az általa szabályozott platformokon való részvételt az uniós TSO-kra korlátozza. Az említett platformokon való részvétel ugyanis alapulhat az e rendelet 1. cikkétől eltérő olyan rendelkezésen, mint például az Unió és az érintett harmadik ország közötti nemzetközi megállapodás, amely az EUMSZ 216. cikk (2) bekezdése szerint kötelező az uniós intézményekre, következésképpen elsőbbséget élvez az uniós aktusokkal szemben (lásd: 2011. december 21-i Air Transport Association of America és társai ítélet, C-366/10, EU:C:2011:864, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

37 Hasonlóképpen, ebben az összefüggésben az a tény, hogy a 2017/2195 rendeletnek a különböző tagállamok TSO-i közötti költségmegosztásra vonatkozó 23. cikke a (3) bekezdésében a közös költségeknek a tagállamok és az európai platformokon részt vevő harmadik országok TSO-i közötti megosztását irányozza elő, nem értelmezhető úgy, hogy önmagában jogot biztosít a platformokon való részvételre a harmadik országbeli TSO-k számára. Inkább úgy kell értelmezni, hogy az egyértelművé teszi az említett költségeknek a 2017/2195 rendelet 1. cikke alapján a platformokon részt vevő uniós TSO-k és az e platformokon egy másik jogalap alapján részt vevő harmadik országbeli TSO-k közötti megosztásának módjait.

38 Ami a felperes által hivatkozott, a villamosenergia-átviteli rendszer üzemeltetésére vonatkozó iránymutatás megalkotásáról szóló, 2017. augusztus 2-i (EU) 2017/1485 bizottsági rendelet (HL 2017. L 220., 1. o.) (15) preambulumbekezdését illeti, az kifejezetten kiemeli a harmadik országoknak az említett rendeletben foglaltakhoz hasonló szabályok alkalmazásában való támogatására irányuló célkitűzést. Ezenkívül, bár e rendelet kiemeli az uniós és a harmadik országbeli TSO-k közötti együttműködés megkönnyítésére irányuló célkitűzést a biztonságos hálózatüzemeltetés tekintetében, meg kell állapítani, hogy ez az együttműködés nem feltétlenül a 2017/2195 rendelet által előirányzott platformokhoz való hozzáférésen keresztül valósul meg, hanem az uniós TSO-k és az érintett harmadik országbeli TSO-k közötti megállapodások formájában, amint azt a 2017/1485 rendelet 13. cikke kifejezetten előírja, amely szerint „[a]hol egy szinkronterület uniós és harmadik országban levő TSO-kat egyaránt magában foglal, e rendelet hatálybalépését követő 18 hónap elteltével az adott szinkronterületen levő minden uniós TSO megkísérel megállapodást kötni az e rendelet hatálya alá nem tartozó harmadik országbeli TSO-kkal, amelyben lefektetik a biztonságos rendszerüzemeltetésre vonatkozó együttműködésük alapjait, és rendelkezéseket tartalmaznak, hogy a harmadik ország TSO-i hogyan feleljenek meg az e rendeletben meghatározott kötelezettségeknek”.

39 Végül, ami azt a körülményt illeti, hogy az IN platform nem tartozik a 2017/2195 rendelet 1. cikkének (6) bekezdésében használt „a kiegyenlítő szabályozási energiával kapcsolatos szabványos termékek cseréjének európai platformjainak” fogalma alá, e körülmény csupán azt jelenti, hogy a felperes részvétele nem engedélyezhető az ugyanezen rendelet 1. cikkének (7) bekezdése szerinti bizottsági határozat alapján, hanem más jogalap fennállását teszi szükségessé, amint az a fenti 36. pontban kifejtésre került.

40 Következésképpen az első jogalapot el kell utasítani.

A 2019/942 rendelet 28. cikke (1) bekezdésének a jelen ügy körülményeire történő alkalmazása során elkövetett mérlegelési hibára alapított, második jogalapról

41 A felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 2019/942 rendelet 28. cikkének (1) bekezdését, amikor megállapította, hogy a 16/2022 határozat nem módosította jelentősen a jogi helyzetét. Az első részben azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az nem állapította meg, hogy a 13/2020 határozat alapján jogosult részt venni az IN platformon. A második részben előadja, hogy a fellebbezési tanács tévesen nem vette figyelembe a 16/2022 határozat azon szerződésekre gyakorolt hatásait, amelyekben félként vesz részt.

42 A Bizottság által támogatott ACER többek között azt válaszolja, hogy az első rész téves előfeltevésen alapul, amely szerint a felperes a 13/2020 határozat alapján jogosult volt részt venni az IN platformon, hiszen ez csak a 2017/2195 rendelet alapján hozott ilyen értelmű bizottsági határozatból eredhetett volna. Hozzáteszi, hogy abban a szabályozási környezetben, amelybe a 13/2020 határozat illeszkedik, a bevezetési keretelvek 3. cikke (1) bekezdésének j) pontjában szereplő „harmadik országokra” való hivatkozás csak úgy értelmezhető, hogy az az uniós jogot alkalmazó harmadik országokra vonatkozik. Ami a jogalap második részét illeti, az ACER vitatja annak elfogadhatóságát, és arra hivatkozik, hogy azt mindenképpen el kell utasítani mint megalapozatlant. Így a fellebbezési tanács helyesen mutatott rá arra, hogy a magánjog hatálya alá tartozó szerződéses megállapodásokra nem lehet hivatkozni az uniós jog alkalmazásának megkérdőjelezése érdekében, és a felperes tévesen állítja, hogy a 16/2022 határozat egyenértékű az alapmegállapodás és az IGCC-re vonatkozó együttműködési megállapodás jogszerűségének megkérdőjelezésével.

43 A megtámadott határozat 57–63. pontjában a fellebbezési tanács megállapította, hogy a 16/2022 határozat nem vált ki olyan kötelező joghatásokat, amelyek érinthetik a felperes érdekeit azáltal, hogy jelentősen módosították annak jogi helyzetét, először is azért, mert az említett jogi helyzetet nem a 13/2020 és 16/2022 határozat, hanem a 2017/2195 rendelet szabályozza, amelyből az következett, hogy a felperes nem jogosult részt venni az IN platformon, másodszor azért, mert a 13/2020 határozat szerinti ilyen jog hiányában nem állapítható meg, hogy a 16/2022 határozat a felperest közvetlenül és személyében érintette, harmadszor pedig azért, mert a felperes platformprojektekben vagy az azokhoz kapcsolódó szerződésekben való múltbeli részvétele nem releváns.

44 A Törvényszék úgy véli, hogy a jogalap két részét együttesen kell megvizsgálni, és ennélfogva előzetesen meg kell vizsgálni a második rész ACER által vitatott elfogadhatóságát.

A második rész ACER által vitatott elfogadhatóságáról

45 Az ACER úgy véli, hogy a jogalap második része elfogadhatatlan, mivel a felperes a keresetleveléhez nem csatolta az IGCC-re vonatkozó együttműködési megállapodás és az alapmegállapodás másolatát, és csak homályosan és általánosan hivatkozik azok tartalmára.

46 Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 21. cikkének első bekezdése értelmében, amely ugyanezen alapokmány 53. cikkének első bekezdése szerint a Törvényszék előtti eljárásra is irányadó, valamint az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontja értelmében a keresetlevélnek tartalmaznia kell a jogvita tárgyát, a felhozott jogalapokat és érveket, valamint az említett jogalapok rövid

ismertetését. Ezen elemeknek kellően egyértelműnek és pontosnak kell lenniük, hogy lehetővé tegyék az alperes számára védekezése előkészítését és a Törvényszék számára a keresetről való határozathozatalt, adott esetben további információ nélkül. A jogbiztonság és a megfelelő igazságszolgáltatás biztosítása érdekében a kereset elfogadhatóságához az szükséges, hogy azok a lényeges ténybeli vagy jogi körülmények, amelyeken a kereset alapul, összefüggően és érthetően kitűnjenek magából a keresetlevélből (lásd ebben az értelemben: 1993. április 28-i De Hoe kontra Bizottság végzés, T-85/92, EU:T:1993:39, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ennélfogva a keresetlevélben egyértelműen ki kell fejteni azt a jogalapot, amelyre a keresetet alapították, így nem felel meg az eljárási szabályzatban támasztott követelményeknek, ha csak elvontan utalnak rá. Hasonló követelmények érvényesülnek a jogalap alátámasztására felhozott kifogás tekintetében is (lásd: 2015. március 25-i Belgium kontra Bizottság ítélet, T-538/11, EU:T:2015:188, 131. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2020. november 27-i PL kontra Bizottság végzés, T-728/19, nem tették közzé, EU:T:2020:575, 64. pont).

47 A jogalap második része keretében a felperes először is azt állítja, hogy az alapmegállapodás és az IGCC-re vonatkozó együttműködési megállapodás értelmében szerződéses joggal rendelkezik az IN platformon való részvételhez. Másodszor úgy véli, hogy a 16/2022 határozat mellékletében szereplő bevezetési keretelvek megfosztják őt e szerződéses jogtól. Harmadszor a Törvényszék által a 2007. július 11-i Alrosa kontra Bizottság ítéletben (T-170/06, EU:T:2007:220, 39. pont) és a 2018. december 12-i Groupe Canal + kontra Bizottság ítéletben (T-873/16, EU:T:2018:904, 22–27. pont) kialakított álláspont analógia útján történő alkalmazásából azt a következtetést vonja le, hogy a 16/2022 határozat jelentősen módosította jogi helyzetét.

48 Meg kell állapítani, hogy az ilyen érvelés teljes mértékben megfelel az eljárási szabályzat 76. cikke d) pontjának.

49 Az ACER kifogása inkább arra vonatkozik, hogy a felperes nem bizonyította az ezen érvelés alapjául szolgáló ténybeli előfeltevést, vagyis azt, hogy az alapmegállapodás és az IGCC-re vonatkozó együttműködési megállapodás értelmében fennáll az IN platformon való részvételhez való szerződéses jog, mivel a felperes a keresetlevelének mellékleteként nem nyújtotta be e dokumentumok másolatát.

50 Igaz, hogy a felperes a keresetleveléhez nem csatolta e megállapodások másolatát. Válaszában ezt e dokumentumok összetettségével és hosszával, valamint azok állítólagos irrelevanciájával indokolta, azonban erre vonatkozóan bizonyítékot ajánlott fel. Pervezető intézkedést követően a felperes megküldte a Törvényszéknek az IGCC-re vonatkozó együttműködési megállapodás és az alapmegállapodás másolatát.

51 Az eljárási szabályzat 85. cikkének (1) bekezdése értelmében „a bizonyítékokat és a bizonyítékok felajánlását az első beadványváltás keretében kell előterjeszteni”, és (2) bekezdése szerint „a válaszban, illetve a viszonválaszban a felperes és az alperes érveik alátámasztására további bizonyítékokat terjeszthetnek elő vagy ajánlhatnak fel, feltéve hogy a késedelmes előterjesztés vagy felajánlás igazolt”.

52 Meg kell állapítani, hogy a felperes az eljárási szabályzat 85. cikkének (2) bekezdése értelmében igazolta a bizonyítékok késedelmes felajánlását, hangsúlyozva lényegében, hogy álláspontja szerint nem szükséges bizonyítani az IN platformon való részvételre vonatkozó szerződéses jogának fennállását.

53 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperes a fellebbezési tanácshoz benyújtott fellebbezésétől kezdve azt állította, hogy a 16/2022 határozat érinti a szerződéses jogait, amint azt a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 44. pontjában összefoglalta. Márpedig az említett tanács nem kérdőjelezte meg e szerződéses jogok valóságtartalmát, hanem ezt az érvet mint irrelevánsat elutasította, hangsúlyozva a megtámadott határozat 64. pontjában, hogy a platformprojektekben vagy szerződéses megállapodásokban való múltbeli részvételre nem lehet oly módon hivatkozni, amely megkérdőjelezi a 2017/2195 rendeletben szereplő különös rendelkezéseket. A felperes tehát jogosan vélhette úgy, hogy nem kell bizonyítania e szerződéses jogok fennállását, amit a fellebbezési tanács nem kérdőjelezett meg.

54 Az ACER által előterjesztett elfogadhatatlansági kifogást tehát el kell utasítani.

A jogalap érdemi vizsgálatáról

55 A 2019/942 rendelet „Fellebbezéssel megtámadható határozatok” címet viselő 28. cikke e tekintetben az (1) bekezdésében előírja, hogy bármely „természetes vagy jogi személy – a szabályozó hatóságokat is ideértve – fellebbezhet a 2. cikk d) pontja szerinti olyan határozat ellen, amelynek ő a címzettje, vagy amely, noha alakilag más a címzettje, őt közvetlenül és egyénileg érinti”.

56 Mivel e rendelkezés a Bírósághoz benyújtott megsemmisítés iránti keresetre vonatkozó rendelkezésen, közelebbről pedig az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésének első részén alapul, azt az utóbbi rendelkezésre vonatkozó ítélkezési gyakorlat fényében kell értelmezni.

57 E tekintetben emlékeztetni kell egyrészt arra, hogy a valamely természetes vagy jogi személy általi keresetindítás lehetősége csak akkor áll fenn, ha a kötelező joghatások kiváltására irányuló jogi aktus a felperes érdekeit érintheti, jelentősen módosítva annak jogi helyzetét. Másrészt, ami közelebbről az olyan jogi aktussal szembeni megsemmisítés iránti keresetet illeti, amelynek nem címzettje, e követelmény átfedésben van az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésében előírt azon feltételekkel, hogy a felperest a megtámadott jogi aktus közvetlenül és személyében érintse (lásd ebben az értelemben: 2011. október 13-i Deutsche Post és Németország kontra Bizottság ítélet, C-463/10 P és C-475/10 P, EU:C:2011:656, 37. és 38. pont).

58 Ami a közvetlen érintettség feltételét illeti, az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az a feltétel, miszerint a kereset tárgyát képező jogi aktusnak közvetlenül kell érintenie a természetes vagy jogi személyt, megköveteli, hogy e jogi aktus közvetlen hatást gyakoroljon a jogi helyzetére, és ne hagyjon mérlegelési lehetőséget az intézkedés végrehajtásával megbízott címzettek számára, mert az ilyen végrehajtás tisztán automatikus jellegű, és köztes szabályok alkalmazása nélkül, egyedül az uniós szabályozás alapján történik (lásd: 2008. március 13-i Bizottság kontra Infront WM ítélet, C-125/06 P, EU:C:2008:159, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

59 Ami a személyében való érintettséget illeti, az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely jogi aktus címzettjétől eltérő természetes vagy jogi személy csak akkor állíthatja, hogy az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében személyében érintett, ha a szóban forgó jogi aktus őt sajátos jellemzői vagy egy őt minden más személytől megkülönböztető ténybeli helyzet folytán érinti, és ezáltal a címzetthez hasonló módon egyéníti őt (1963. július 15-i Plaumann kontra Bizottság ítélet, 25/62, EU:C:1963:17, 223. o.; lásd még: 2014. február 27-i Stichting Woonlinie és társai kontra Bizottság ítélet, C-133/12 P, EU:C:2014:105, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

60 Először is meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat arra alapított indoka, hogy a felperes jogi helyzetét közvetlenül a 2017/2195 rendelet, nem pedig a 13/2020 és 16/2022 határozat szabályozza, nem alkalmas arra, hogy igazolja a benyújtott fellebbezés elfogadhatatlanságára vonatkozó következtetést.

61 Mivel ugyanis a 2017/2195 rendelet 22. cikkének (1) bekezdése a bevezetési keretelvekre vonatkozó javaslat előterjesztését és elfogadását írja elő, és mivel a 16/2022 határozatot e jogalap alapján fogadták el, a felperes jogosult volt e határozat jogszerűségének vitatására, amennyiben a fenti 57–59. pontban említett ítélkezési gyakorlatban előírt feltételek teljesülnek, függetlenül a 2017/2195 rendelet hatályától. Az a körülmény ugyanis, hogy az első jogalapra adott válaszban kifejtett okokból a 2017/2195 rendelet nem írja elő a felperes IN platformon való részvételének lehetőségét, a fellebbezés érdemi vizsgálata szempontjából releváns megfontolásnak minősül, az elfogadhatóságának értékelése szempontjából azonban nem.

62 Másodszor, ami azt a kérdést illeti, hogy a fellebbezési tanácsnak meg kellett volna-e állapítania, hogy a felperest a 16/2022 határozat közvetlenül és személyében érinti, először is meg kell állapítani, hogy tartalmilag pontos a felperes arra alapított állítása, hogy az alapmegállapodásban, valamint az IGCC-re vonatkozó együttműködési megállapodásban részes fél, e második megállapodást illetően pedig, hogy annak „részt vevő tagjának” minősül, vagyis 2012 márciusa óta az IGCC-t használja kompenzációs célokra.

63 Másodszor, amint az a bevezetési keretelvek 2. cikke (1) bekezdése f) pontjának mind a 13/2020 határozatból, mind pedig a 16/2022 határozatból eredő változataiból kitűnik, nem vitatott, hogy az IGCC az IN platform felé vezető végrehajtási projekt.

64 Ezenkívül az IN platform bevezetési keretelveinek a 2017/2195 rendelet 22. cikkének (1) bekezdése alapján történő elfogadása nem fosztotta meg jelentőségétől azokat a szerződéseket, amelyekben a felperes részes fél, mivel azok továbbra is szabályozzák az említett platform működését az említett bevezetési keretelvek meghosszabbítása keretében. Így egyrészt az alapmegállapodás preambulumának olvasatából – amely a 2017/2195 rendeletben előírt valamennyi platformra vonatkozik – az következik, hogy e megállapodás a feleknek az említett platformok fejlesztésével, karbantartásával és üzemeltetésével kapcsolatos kölcsönös kötelezettségei keretének meghatározására irányul, összhangban az e rendelet alapján elfogadott bevezetési keretelvekkel. Másrészt, ami közelebbről az IGCC-re vonatkozó együttműködési megállapodást illeti, preambulumának (6) bekezdése emlékeztet arra, hogy az az IN platform létrehozására irányuló végrehajtási projektnek minősül, e preambulum (8) bekezdésében pedig arra, hogy annak összhangban kell állnia a 2017/2195 rendelettel, valamint a 22. cikkének (1) bekezdése alapján elfogadott bevezetési keretelvekkel.

65 Harmadszor meg kell állapítani, hogy a 13/2020 határozat mellékletét képező bevezetési keretelvekből nem tűnik ki egyértelműen, hogy a felperes szerződéses jogai alapján nem tarthatta fenn az IN platformon való részvételét, és hogy ezért úgy tekinthette, hogy a 13/2020 határozat nem érinti a jogi helyzetét. Ugyanis a bevezetési keretelvek 2. cikke (1) bekezdése j) pontjának (lásd a fenti 7. pontot) szövege a „tag TSO” fogalmát azon ténye alapján határozta meg, hogy csatlakozott az IN platformhoz, és belefoglalta „a különböző tagállamok vagy harmadik országok több TSO-ja által üzemeltetett [teljesítmény-frekvencia szabályozási] területek TSO-it is”, és arra korlátozódott, hogy úgy határozza meg a „részt vevő” TSO-k fogalmát, mint „minden olyan TSO, amely az IN platformot használja a kiegyenlítő szabályozási energia tervezett kereskedelmében a kiegyenlítetlenségnettósítási eljárás megvalósítására”.

66 Ezenfelül, ha – mivel a bevezetési keretelveket a 2017/2195 rendelet 22. cikkének (1) bekezdése alapján fogadták el – e rendelet rendelkezéseinek pontos értelmét e rendelet fényében kell meghatározni, az ilyen összhangban álló értelmezés nem tekinthető úgy, mint amely alkalmas arra, hogy minden kétséget eloszlasson a tekintetben, hogy a felperes szerződéses jogai alapján továbbra is részt vehet-e az IN platformon. Egyrészt a 2017/2195 rendelet 1. cikkét az uniós bíróság akkor még nem értelmezte. Másrészt e rendelet megfogalmazásának módja a felperest arra engedhetette következtetni, hogy továbbra is részt vehetett az IN platformon. Ez a helyzet többek között az 1. cikkének (2) bekezdésében kizárólag az uniós TSO-kra való hivatkozás hiánya, azon körülmény esetében, hogy az IN platform nem tartozik az 1. cikkének (6) bekezdésében használt „a kiegyenlítő szabályozási energiával kapcsolatos szabványos termékek cseréjének európai platformjai” fogalma alá, illetve nem releváns tekintetében a 23. cikk (3) bekezdésében az „európai platformokon részt vevő harmadik országokra” való hivatkozás.

67 E tekintetben ez a kétség nem tekinthető úgy, hogy azt a Bizottságnak és az ACER-nek a 13/2020 határozat elfogadásának időpontjában kinyilvánított informális állásfoglalása eloszlatta volna. Egyrészt, ami a Bizottság főigazgató-helyettesének 2020. július 1-jei, egyes TSO-knak címzett levelét illeti, elegendő hangsúlyozni, hogy az a felperes azon lehetőségétől eltérő kérdésre vonatkozott, hogy részt vegyen a 2017/2195 rendelet hatálya alá tartozó platformokon, nevezetesen a harmadik országbeli – köztük svájci – TSO-knak a 2019/943 rendelet 35. cikkében előírt regionális koordinációs központokból való kizárásának kérdésére, és e levél nem tartalmazott semmilyen hivatkozást a 2017/2195 rendeletre vagy az IN platformra. Másrészt, ami az ACER által az ENTSO-E-nak címzett 2021. november 24-i levelet illeti, noha az kifejezetten arra vonatkozik, hogy a felperes nem vehet részt a 2017/2195 rendeletben előírt platformokon, az a 13/2020 határozattal szembeni fellebbezés fellebbezési tanácshoz való benyújtására nyitva álló határidő lejártát követően született.

68 Az ACER csak a 16/2022 határozat elfogadásával fogadott el hivatalos állásfoglalást, amely kifejezetten kizárta a felperes IN platformon való részvételének lehetőségét. Ugyanis a bevezetési keretelvek 2. cikke (1) bekezdésének j) pontjában (lásd a fenti 10. pontot) immár kifejezetten említésre kerül, hogy a „tag TSO” fogalma alá csak azok a TSO-k tartoznak, amelyekre a 2017/2195 rendelet alkalmazandó.

69 Következésképpen a 16/2022 határozatot követően a felperes az alapmegállapodás és az IGCC-re vonatkozó együttműködési megállapodás alapján már nem tarthatja fenn az IN platformon való részvételét. Következésképpen e határozatot úgy kell tekinteni, mint amely megfosztja a felperest a szerződéses jogainak gyakorlásától, és ennélfogva a fenti 58. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében közvetlen hatást gyakorol a jogi helyzetére.

70 Hasonlóképpen úgy kell tekinteni, hogy a felperest a 16/2022 határozat sajátos jellemzői vagy egy őt a fenti 59. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében minden más személytől megkülönböztető ténybeli helyzet folytán érinti.

71 Ugyanis, amint az a fenti 63. pontban kiemelésre került, mivel az IGCC maguk a bevezetési keretelvek szerint az IN platform felé vezető projekt, a felperes mint aki e platformnak 2012 óta résztvevője, eltérő helyzetben van a harmadik országok más olyan TSO-ihoz képest, amelyek abban nem vehettek részt.

72 Ezenkívül a felperes mint egyetlen svájci TSO, más helyzetben van, mint más harmadik országok TSO-i, mivel Svájc földrajzi sajátossága, hogy *de facto* uniós tagországok veszik körül. A 2017/2195 rendeletnek az e rendelet 1. cikkének (1) bekezdésében kifejtett célja – vagyis „a villamos energia

kiegyenlítő szabályozásának részletes irányelvei[nek lefektetése], beleértve a frekvenciatartási tartalék, a frekvencia-helyreállítási tartalék és a helyettesítő tartalék beszerzését és elszámolását, valamint a frekvencia-helyreállítási tartalék és a helyettesítő tartalék aktiválására vonatkozó közös módszertant" – fényében meg kell állapítani, hogy olyan ténybeli helyzetről van szó, amely a felperest a más harmadik országokbeli TSO-khoz képest megkülönbözteti.

73 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a felperest a 16/2022 határozat közvetlenül és személyében érintette, így a fenti 57. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat alapján e határozat olyan kötelező joghatásokat váltott ki, amelyek érinthették az érdekeit.

74 A fellebbezési tanács tehát megsértette a 2019/942 rendelet 28. cikkének (1) bekezdését, amikor megállapította, hogy a hozzá benyújtott fellebbezés elfogadhatatlan.

75 Következésképpen helyt kell adni a második jogalapnak, és anélkül, hogy a harmadik jogalapot vizsgálni kellene, a megtámadott határozatot meg kell semmisíteni.

A költségekről

76 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Az ACER-t, mivel pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell saját, valamint a felperes részéről felmerült költségek viselésére.

77 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó intézmények maguk viselik saját költségeiket. Következésképpen a Bizottság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék az Energiaszabályozók Európai Uniós Együttműködési Ügynöksége (ACER) fellebbezési tanácsának 2023. június 29-i A-009–2022. sz. határozatát megsemmisíti.

2) Az ACER maga viseli saját költségeit, valamint a Swissgrid AG részéről felmerült költségeket.

3) Az Európai Bizottság maga viseli saját költségeit.

Škvařilová-Pelzl Nõmm Steinfatt

Kukovec Meyer

Kihirdetve Luxembourgban, a 2025. október 8-i nyilvános ülésen.

Aláírások